

Arrest

nr. 91 395 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 september 2011 het Rijk binnen en diende op 12 september 2011 een asielaanvraag in. Op 16 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Sialkot. U behoort tot de ahmadi geloofsgemeenschap. Omwille hiervan kende u problemen. U werd niet toegelaten tot de universiteit en de mensen in het dorp bedreigden jullie. In juni 2010 werden u en uw vader aangevallen door een lid van Lashkar-e-Taiba. Hoewel de politie daar aanwezig was, grepen ze niet in. U werd omwille van uw religie door mensen slecht behandeld. Ze gebruikten vuile taal en maakten u belachelijk. In september 2011 werd u wederom bedreigd door de persoon die lid is van Lashkar-e-Taiba. Hij gebood u uw geloof te verlaten. Indien u dat niet zou doen, zou u het dorp moeten verlaten want dan zou hij u vermoorden. Op 9 september 2011 reisde u samen met een smokkelaar van Pakistan naar België, met een transit in Abu Dhabi. U maakte daarbij gebruik van een vals paspoort dat de smokkelaar voor u had geregeld. Op 12 september 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Pakistaanse identiteitskaart; een attest van intermediate & secondary education 2007 en 2009 en twee aanbevelingsbrieven van Nusrat Jehan Inter College.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd en ook verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u nooit een paspoort hebt gehad en nooit een visum hebt aangevraagd, laat staan verkregen (gehoorverslag CGVS p. 2, 4). Er kan dan ook worden vastgesteld 1 dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid. Te meer daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u eveneens gepoogd heeft een verblijf in het Verenigd Koninkrijk achter te houden. U verklaarde aanvankelijk immers nooit eerder uw land van herkomst te hebben verlaten voor 9 september 2011 en nooit in een het Verenigd Koninkrijk te hebben verbleven (gehoorverslag CGVS p. 4). Echter, nadat u met de informatie verkregen van het UKBA werd geconfronteerd, gaf u uiteindelijk toe dat u gedurende drie weken na uw aankomst in augustus 2011 in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven. Niettegenstaande u dit verblijf uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling verder uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U gaf echter pas na confrontatie met de informatie van het UKBA toe dat u in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven, en dit nadat u eerst uitdrukkelijk had gesteld nooit in een ander land te hebben verbleven. Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. Hoewel het CGVS kan aanvaarden dat u aan ahmadi bent, en uit publieke informatie blijkt dat ahmadies in Pakistan mogelijks problemen kunnen hebben, kunt u uw persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende drie weken voor uw Belgische asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven, terwijl u eerder tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaarde dat uw vermeende problemen in uw land van herkomst zich afspeelden in september 2011, het moment waarop u dus eigenlijk in het Verenigd Koninkrijk verbleef.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had en dit ondanks uw bewering dat uw vrees echt

zou zijn. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u daar niets wist over het systeem. Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier echter om een uiterst lokaal conflict dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart bevestigt louter uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. De schoolcertificaten en aanbevelingsbrieven vermogen evenmin bovenstaande beslissing in positieve zin om te buigen. Ze vormen immers op geen enkele manier enig begin van bewijs van uw beweerd vrees voor vervolging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan dat *“De bestreden beslissing schendt de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel I van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.*

2.2. Opdat een middel ontvankelijk zou zijn, volstaat het niet naar een bepaling of een beginsel te verwijzen doch moet ook worden uiteengezet op welke wijze die bepaling of dat beginsel zou zijn geschonden. De Raad stelt vast dat de aangevoerde schending van artikel 51/4, § 3 vreemdelingenwet niet in het minst wordt toegelicht in het verzoekschrift, zelfs niet wordt aangegeven hoe en waarom de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Dit middel is dan ook niet ontvankelijk.

2.3. De Raad wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren of toe te kennen. De ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet mist derhalve juridische grondslag.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert

verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart Pakistan te zijn ontvlucht omdat hij in september 2011 als Ahmadi werd gevisieerd, aangevallen en zelfs met de dood bedreigd.

3.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

3.3. De asielaanvraag werd afgewezen omdat de commissaris-generaal erop uit kwam dat verzoeker documenten achterhield, loog over zijn reisweg en verzweeg dat hij alvorens zijn komst naar België reeds weken lang in het Verenigd Koninkrijk verbleef, zodat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden gebeurtenissen in Pakistan die hem ertoe zouden hebben aangezet om naar Europa te vluchten.

3.4. Verzoeker legde zijn Pakistaanse identiteitskaart neer; een attest van *intermediate & secondary education* en twee aanbevelingsbrieven van Nusrat Jehan Inter College. Aldus staaft hij zijn identiteit en zijn studies. Verzoeker legde zonder aannemelijke verklaring geen paspoort neer, noch reisbescheiden zoals een vliegticket, boarding-pass of bagagelabel waaruit zijn reisweg kan blijken, noch documenten ter adstructie van zijn asielrelaas. Verzoeker is geenszins ernstig waar hij meent dat de blote bewering dat hij *"inmiddels een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd, die hem voor zover mogelijk bezorgd zullen worden"* volstaat om aan te tonen dat hij *"dan ook ontegensprekelijk in de mate van het mogelijke bewijsstukken aangebracht [heeft] om zijn verklaringen in het kader van zijn asielrelaas te ondersteunen"* en *"Bijgevolg heeft hij de bewijslast vervuld die op hem rust en getuigt de overweging van tegenpartij dat verzoeker ongeloofwaardig zou zijn bij gebrek aan bewijsstukken van een schending van de motiveringsplicht."*

3.5. Verzoeker erkent *"dat hij na zijn aankomst in augustus 2011 in het Verenigd Koninkrijk heeft verbleven."* Hij licht toe dat *"Het was de bedoeling van verzoeker om in België asiel aan te vragen, maar aangezien hij er niet de nodige financiële middelen voor had om naar België te reizen belandde hij eerst in het Verenigd Koninkrijk"*. Verzoeker heeft dan ook *"geen beroep gedaan op de asielinstanties in het Verenigd Koninkrijk aangezien hij in België asiel wenste aan te vragen."* Volgens verzoeker heeft dit echter gezorgd voor *"een zekere vooringenomenheid van het CGVS waardoor men met argwaan luisterde naar het verhaal van verzoeker om vervolgens simpelweg te verklaren dat hij een leugenaar is en dat er moeilijk geloof kan gehecht worden aan zijn verhaal."* Verzoeker meent dat *"De vermeende tegenstrijdigheden zijn louter te wijten aan de transcriptie van de verklaringen van verzoekers door de tegenpartij in het gehoorverslag. Het is eigen aan een gehoor voor het Commissariaat-generaal dat de geschreven weergave ervan nooit de letterlijke verklaringen van een asielzoeker bevat en steeds geïntermedieerd, via één of twee al dan niet beëdigde tolken verloopt."* Dat hij *"tijdens zijn verhoor voor het CGVS onbedoeld verklaard zou hebben dat de problemen in Pakistan zich afspeelden in september 2011 is ofwel een detail waar verzoeker niet al te veel belang aan heeft gehecht in zijn relaas, ofwel een misverstand dat het gevolg is van de gebrekkige communicatie die verloopt via tussenkomst van tolken."* Voorts verwijt verzoeker de commissaris-generaal *"doelbewust een interpretatie van de verklaringen van verzoeker te zoeken, waardoor zou blijken dat ze tegenstrijdig zijn met andere verklaringen, als ook een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk is"* en dat hij *"eenzijdig focust op dergelijke, verklaarbare, tegenstrijdigheden"* maar *"geen aandacht schonk aan de vele cruciale details van zijn relaas, waarover hij consistent, geloofwaardig en zonder de minste tegenstrijdigheid verklaringen aflegt."*

3.5.1. Wat de tolk betreft, blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker geen gewag maakte van problemen met de tolk, niettemin hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Bovendien blijkt duidelijk uit het gehoorverslag dat de communicatie op het verhoor vlot verliep. Evenmin kan uit het gehoorverslag worden afgeleid dat er fouten werden gemaakt bij de "transcriptie" van verzoekers verklaringen. Verzoeker voert derhalve in het verzoekschrift algemene, ongestaafde en hypothetische beweringen aan, die geen grondslag vinden in het administratief dossier. Volledigheidshalve is redelijk te veronderstellen dat indien verzoeker kon aantonen bekwaam te zijn hogere studies aan te vatten in het Verenigd Koninkrijk, er tevens kan verwacht worden dat hij ook de Engelse gezegden tussen de tolk en de asielambtenaar voldoende kan begrijpen.

3.6. Hoe dan ook vertaalproblemen kunnen niet toelichten waarom verzoeker tot twee maal toe ontkende ooit een paspoort te hebben gehad en naar Europa te zijn gereisd met een vals paspoort waarvan hij de identiteitsgegevens niet kent die erop vermeld werden. Vervolgens verklaarde verzoeker "Enkel in Pakistan en België" te zijn geweest, stelde expliciet dat hij nooit in het Verenigd Koninkrijk verbleef, en toen hem daarop gevraagd werd "Bent u daar heel zeker van?", antwoordde hij "ja". Toen verzoeker vervolgens geconfronteerd werd met zijn facebook-pagina, waarop vermeld staat dat hij in Londen woont, argumenteerde hij "Ik gebruik geen facebook. Dar is van een vriend. In Pakistan hebben we dezelfde naam. (...) Hij mag mijn foto gebruiken. (...) Ik had geen computer in Pakistan. Ik ging bij zijn thuis op internet". Pas toen verzoeker daarop geconfronteerd werd met een kopie van zijn paspoort, gaf hij, na een "Lange stilte", toe dat hij reeds sinds "Augustus 2011" in het Verenigd Koninkrijk verbleef (gehoorverslag CGVS, p.2-3). Uit het administratief blijkt dan ook ontegensprekelijk dat verzoeker bewust valse verklaringen aflegde over zijn documenten, reisweg en recente verplaatsen. Verzoekers ernstige beschuldigingen naar de commissaris-generaal "vooringenomen" te zijn, "doelbewust" cruciale details te negeren en aan zijn verklaringen een interpretatie te geven opdat deze tegenstrijdig zouden voorkomen, is in het licht van verzoekers bedrieglijk handelen, geheel onaanvaardbaar.

3.7. De vaststelling dat verzoeker reeds sinds in augustus 2011 in het Verenigd Koninkrijk verbleef is onverzoekenbaar met verzoekers beweerde vervolgingsfeiten in september 2011. Verzoeker ondergraaft aldus zelf de waarachtigheid van de aangebrachte problemen met de een lid van de Lashkar- e-Taiba. Verzoekers asielrelaas is frauduleus en ongegrond.

3.8. Wat zijn Ahmadi-geloof betreft dient te worden vastgesteld dat, daargelaten dat niet wordt betwist dat Ahmadi problemen kunnen ondervinden in Pakistan, verzoeker echter niet aantoonde dat hij louter omwille van zijn Ahmadi-geloof in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Integendeel verzoeker kon internationale bescherming aanvragen in het Verenigd Koninkrijk, maar heeft dit zonder geldige redenen kennelijk nagelaten.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Volgens verzoeker "blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom verzoeker ook het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd wordt. Tegenpartij beperkt zich tot een conclusie dat verzoeker niet in aanmerking [komt] voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet", zonder dat zij daar afdoende argumenten voor aandraagt. Tegenpartij wijdt zelfs geen woord aan de motivering van haar weigering verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen. Het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut volstaat daartoe niet."

4.3. Verzoeker gaat eraan voorbij dat blijkt uit de bestreden beslissing dat de motieven op grond waarvan de vluchtelingenstatus hem geweigerd werd eveneens de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming schragen. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met

de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

4.4. Verzoeker voert bovendien ook zelf geen specifieke argumenten aan inzake de subsidiaire bescherming en beroept zich aldus uitsluitend op dezelfde motieven als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.5. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.6. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Waar verzoeker artikel 77 van de vreemdelingenwet geschonden acht omdat de verwerende partij toont *“onvoldoende aan waarom verzoeker geen ‘reëel risico op ernstige schade’ zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch of dit zelfs maar onderzocht werd, terwijl artikelen 48/4 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet haar daar wettelijk toe verplichten”*, wijst de Raad erop dat artikel 77 van de vreemdelingenwet strafbepalingen opgeeft voor mensensmokkelaars. De Raad ziet dan ook niet in hoe de bestreden beslissing, waarin uitspraak wordt gedaan over de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, in strijd kan zijn met deze bepalingen. Dit onderdeel van het middel is in zoverre gegrond, onontvankelijk.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

8. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK